

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ALFONSE DAUDET

ΠΟΤΕ ΠΙΑ...

Είπε μεσημέρι. Η γυναίκα του 'Αχιλλέα άφνειε τή δουλειά της κι' έτοιμάζεται να σρώσει τή τραπέζι. Σε λίγο ό άντρας της θάρρη για να γευατίσσουν. Είπε θαλασσινός και δουλεύει στο λιμάνι.

Η γυναίκα του πηγαίνεσχεταί από την κάρμαρη στην κουζίνα. Κακόμοιρη γυναίκα! Πόσες θλίψεις είχε περσοει... Γρηό πάντων τή πρώτα χρόνια μετά τή γάμο της ήτανε πολύ σκληρό. Ο άντρας της ήτανε μέθυσος και δέν είχε κανένα άλλο σονγενή για να την παρηγορεί στή δυστυχία της ζωής της.

Είταν άποχρωμένη, άπ' τή άνιαρό και κουραστικό έπαγγελμα της ράφτρας, να ζή πάντα μέσ'σπή θλιμμένη άτυμόφατρα του σπιτιού της, χωρίς τή χαρά τών παιδιών.

Όσοόο τή τελευταία χρόνια ό μάρμυ 'Αχιλλέας είχε άλλάζει πολύ. Έπινε βέβαια περισσότερο άπ' ότι πρέπει με ύστερα ζανάρχιζε τή δουλειά του με νέα δύναμη.

Όταν ήταν μεθυσμένος δέν τή χτυπούσε, και μάλιστα μερικά φορές τή νιερπόταν που τήν είχε κάνει να περσόει τή νειάτα της με θλίψεις. Κάθε Κυριακή τήν έπγαίνε έκδρομή στις Πασχαλιές.

Τή τραπέζι είχε σιρωθεί, όλα είχαν έτοιμα... Ένας χτύπος άκούστηκε...

— Έμπρός... άνοιχά εινε...

Ένα ώμορφο άγόρι ως εϊκοσι χρονών με μπλούζα της δουλειάς παρουσιόοισκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Δέν τή είχε δει ποτέ της αυτό τή παιδί. Η ώραία κι' ειλκρινής φροισογνώμία του τήν έκανε να νοιώσει κάποια σονκίνηση.

— Τι θέλετε ; τόν ρώτησε ταραγμένη.

— Ο Μάρμυ 'Αχιλλέας δέν ειν' έδώ ;

— Όχι παιδί μου, με σέ λίγο θάρρη, κι' άν θές να τού πής τίποτα μπορείς να τότε περιμένης' δέ θ' άργήση.

Ο νέος κύταζε με περιέργεια γύρω του. Μιά φωτογραφία τόν έκανε να πλησιόσει και να κοιτάξει προσεχτικά.

— Αυτός έδώ ειν' ό μάρμυ 'Αχιλλέας ;

Η γυναίκα τού άπίντησε μ' άπορία ;

— Πώς, δέν τόν γνωρίζετε λοιπόν ;

— Όχι, άλλά θέλω να τόν γνωρίσω.

— Τι τόν θέλεις λοιπόν ; Μήπως για χρήματα ;

Όσοόο μού φαίνεται πώς δέ χρωσιόμε σε κανένα τίποτε, τή πληρώσαμε όλα...

— Τίποτα άπ' όλα αυτά. Μοφ φαίνεται παρδέξενό να μη χρωσιόει τίποτα ό πατέρας μου.

— Ο πατέρας σας ; φώναξε ή γυναίκα. Σπκώθηκε κάτωσχη. Τή εργόχειρό της έπασε άπ' τή χέρια της χάρω.

— Ω ! Ξέρετε κυρία, αυτό δέν πρέπει να σās σονχωρήσει καθόλου. Γεννήθηκε πριν άπ' τή γάμο σας. Είμαι γνιός της Σιδωνίας, ίσως νάχετε άκούση τή όνομα αυτό.

Κι' άλλθινά γνωρίζε τόνομα αυτό. Τής εϊχανε πεί πώς αείτη ή Σιδωνία εϊτανε με παληά φιλενάδα τού άντρα της, άρχειά ώμορφη κι' ότι άποτελοόσαν τότε τή ώραιότερο ζευγάρι τού τόπου. Είνε σκληρό ν' άκούρη κανείς τέτοια !

— Η μάνα μου ειναι καλή γυναίκα, σονέχισε :

Στην άρχή με είχε βάλει σε κάποιο ίδρομα, με όταν εϊναι δέκα χρονών με ζανάπηρε. Κοίτασε πολύ να μ' άναθάρρη, να με μούθη με τέχνη. Ω ! δέν έχω κανένα παρμένο εναντίον της. Όσο για τόν Πατέρα μου άλλάζει... με δέν ήρρα για' αυτό. Ηρθα μονάχη να τόν δώ να τόν γνωρίσω γιατί πάντα με λοπσοσε ή ιδέα να μη ξέρω τόν πατέρα μου. Πρδ πάντων όταν ήσουνα μικρός. Πόσες φορές δέν έκανα τή μάνα μου να κλάψη με τις ερωτήσεις μου.

«Δέν έχω πατέρα λοιπόν εγώ ; ποιος ειναι, τή κάνει;» Τή

λος με άμερα μού εϊπε τήν άλήθεια κι' άμέσως εγώ άδίσταχτα εϊπα. «Θά πάγω να τόν δώ» Έκεινη θέλησε να με έμποδιση. «Μά δέν άκούς; ειναι παντρεμένος... Σū δέν εϊσαι τίποτα πιά για' αυτόν... Ποτέ δέ ρώτησε για' σένα» Αυτό δέ μ' έκαμε καθόλου ν' άλλάζω γνώμη. Έπιθμοόσα να τόν γνωρίσω κι' ήλθα κατ' εϋθείαν έδώ. Δέν πρέπει να θυμώσετε, μού ήταν δόδνατο να κάνω άλλοίως.

Αυτή δέ θυμωσε, με κατά βάθος ζήλεψε λίγο. Βλέποντας τ' όμορφο άγόρι, σκεφτόταν τις ίδιοστροφίες της ζωής... τή παιδί τούτο, τή παιδί της ζένης, εζαίρετα μπορούσε να ήταν δικό της. Πώς θα τ' άγαπούσε, πώς θα φρόντιζε για τήν άνατροφή του.

Η σθεπ εϊταν λιγάκι δσοκαλή. Σιωπούσαν κι' ό καθένας σκεφτόταν άλλα πράγματα. Άζαφνα άκούοιπκαν βήματα σπή σκάλα. Ήταν ό μάρμυ 'Αχιλλέας. Μπήκε μέσά με τή άκανόνιστο βόδιμα τού εργάτη που πέρασε πολλές δευτέρες, γυρνώντας μεθυσμένος σιούς δρόμους.

— Κάποιος θέλει να σού μιλήση 'Αχιλλέα τού εϊπε ή γυναίκα του και βγήκε από τήν κάρμαρα, άφίνονιός τόν άπέναντι στο γνιό της έμορφης Σιδωνίας.

Ο γέρος κι' ό νέος κοιτάχτηκαν.

Στ' αντίκροσμα αυτό ό πατέρας άναγνώρισε τή γνιό, κι' ό άλλος κατάλαβε... Κάθε εζήηγησε πεί με τή χείλη περίττεσε.

Λίγες σιτιμές σωπής μεσολάβησαν. Ο μάρμυ 'Αχιλλέας άλλάζε όρη, άλλ' ό νέος άμέσως τόν καθοσούχασε.

— Ω ! ξέρετε, δέ θέλω τίποτα, δέν έχω άνάγκη από κανένα για να ζήσω, ήλθα μονάχη να σās δώ, τίποτα παραπάνω.

Ο πατέρας μόλις κατόρθωσε να τραλιόση : «Έκανες πολύ καλά παιδί μου.

Αυτή ή πατρική σιοργή τόν ένοχλοόσε, πρδ πάντων όταν άκούει ή γυναίκα του. Κοίταζε πρδς τή μέρος τού άλλου δωματίου και με σιγανή φωνή εϊπε :

— Άς κατεβούμε καλλίτερα. Ειν' ένα μαγαζι κάτω... θα μπορούσουμε να μιλήσομε καλλίτερα. Περμένε με γυναίκα, έρχομαι σέ λίγο.

Κατέβηκαν και μπήκαν στο πλατίνό μαγαζι.

Καθισμένοι' ένα τραπέζι κι' άρχισαν να μιλάνε.

— Τι δουλειά κάνετε ; ρωτά ό μάρμυ 'Αχιλλέας.

— Εγώ εϊμαι ξουλοργός.

— Εγώ εϊμαι ναυτικός... Δουλεύω στο λιμάνι.

— Έχετε πολλές δουλειές ;

— Όχι και τόσες. Και ή σονομιλία εζακολοσθει σόντ ίδιο τόνο. Ούτε τήν παρραμική σονκίνηση που σονανηθήσαν για πρώτη φορά δείχνουν.

Δέν έχει να πη τίποτα ό γνιός σόντ πατέρα, κι' ό πατέρας σιό γνιό. Ούτε με άνάμνηση. Δοτ φυχές ελότελα χωρισμένες χωρίς νάχη ποτέ καμμιά επίδραση ή με σπήν άλλη...

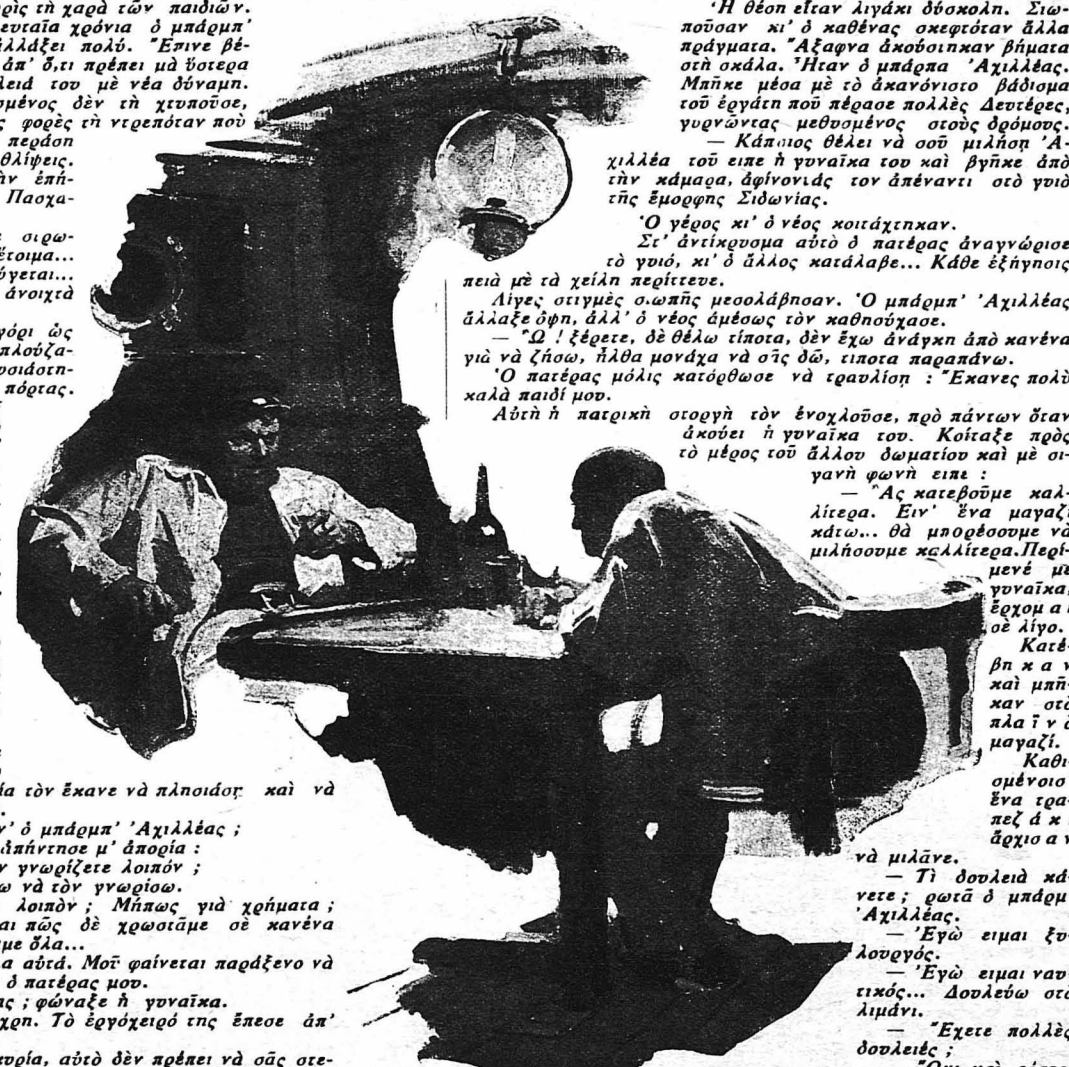
— Λοιπόν, πατέρα μου, δέ θέλω να σās ένοχλήσω παραπάνω... Σās εϊδα, φεύγω εζαριστιμένως. Χαίρετε.

— Σιό καλό, παιδί μου.

Σφιγγουν τή χέρια ψυχρά. Ο γνιός φεύγει άπ' τήνα μέρος κι' ό πατέρας ζαναναβαίνει σπιτί του.

Δέ θα ζαναδει ό Ένας τόν άλλον ποτέ πείδ !

Μετάφρ. Δ. Κ. Εδαγγελίδη



Καθισμένοι σ' ένα τραπέζι άρχισαν να μιλούν.